

Arrest

nr. 287 602 van 17 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 december 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 december 2019 om internationale bescherming. Op 7 maart 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Q. A. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Mulayano, een dorp gelegen in het Puli Khumri district van de provincie Baghlan. U woonde er met uw beide ouders, broer en zus. U heeft de Pashtun etnie en bent een soennitisch moslim. U bent ongeschoold. U volgde religieuze lessen in de lokale madrassa. Deze madrassa werd echter geleid door leden van de taliban. Er werd onderwezen over de jihad die moest worden gevochten tegen de ongelovigen. Een zestal maanden voor uw vertrek naar Europa werd u plots gemobiliseerd door de taliban. U moest wapens voor hen vervoeren en diende schietoefeningen uit te voeren. Ook wilden ze u voorbereiden om een zelfmoordaanslag te plegen. Dit duurde ongeveer vijf à zes maanden. Toen uw moeder vroeg naar uw studies in de madrassa, antwoordde u dat u werkzaam was voor de taliban. Uw moeder reageerde geschokt. Ze zei dat u zou worden gedood en kon u overtuigen om te stoppen. Eens uw vader hiervan op de hoogte was, kwam hij snel naar huis om uw vertrek naar Europa te regelen. De avond dat uw vader thuiskwam, kreeg uw familie echter te maken met problemen van een andere aard. Uw vader was namelijk werkzaam als bewaker voor buitenlandse strijdkrachten in het districtscentrum. De taliban hadden de werkzaamheden ontdekt toen hij onderweg was naar huis om uw vertrek te regelen. De taliban drongen uw huis binnen en ontvoerden uw vader. Enkele dagen hierna werd uw vader dood teruggevonden. Na enkele dagen bij uw oom te hebben gelogeed verliet u het land via Iran. Hierna reisde u naar Turkije om dan de oversteek te maken naar Griekenland. U zette uw reis voort richting Macedonië en vervolgens Servië. Hierna ging u naar Hongarije om zo via Oostenrijk Italië te bereiken. Tenslotte doorkruiste u Frankrijk vooraleer België te bereiken. Op 3 december 2019 diende u hier als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2021 werd u meerderjarig en werd de voogdij over u beëindigd.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uw taskara, de taskara van uw vader, een foto van uw vader, een eigendomsakte alsook briefomslag neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was. U kreeg een voogd toegewezen om u bij te staan doorheen uw asielpcedure.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er geen concrete aanwijzingen meer aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 31 januari 2021 meerderjarig werd.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Tevens stelt het CGVS vast dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd door de taliban. Onwaarschijnlijkheden en incoherenties maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw rekrutering door de taliban weinig steek houden. Zo verklaart u dat u maar liefst zes maanden lang oefende met geweren en wapens vervoerde voor de taliban (CGVS p. 14,15,16,18). Uw ouders hadden klaarblijkelijk geen enkel idee van uw activiteiten voor de taliban (CGVS p. 15,16,19,20). Nochtans was deze madrassa direct verbonden aan de taliban, beweert u. Volgens u was de leider van deze madrassa een groot leider van de taliban (CGVS p. 16,17). Er werd in deze madrassa ook voortdurend gepredikt door de taliban over de jihad tegen de overheid (CGVS p. 16,17). Deze madrassa lag ook gewoon in uw eigen dorp Mulayano, twintig minuten verwijderd van uw dorp (CGVS p. 17,18). Bovendien was deze madrassa druk bezocht, zo studeerden er maar liefst 100 leerlingen (CGVS p. 18). Uw activiteiten voor de taliban waren evenmin discreet te noemen. Zo werden de schietoefeningen gewoonweg buiten de madrassa gehouden (CGVS p. 14,15,18). Het luide geknal van geweschoten komende van de madrassa zou toch redelijkerwijze de aandacht trekken, temeer daar de madrassa op een steenworp van uw eigen woning zou liggen. Ook zou u met maar liefst 20 andere leerlingen wapens hebben vervoerd naar verscheidene dorpen én het naburige Arab Tepa, gevestigd in de regio van Mulayano (CGVS p. 11,15,18). Aangezien er nauwe banden worden onderhouden in Afghaanse gemeenschappen en de madrassa zich vrijwel naast uw dorp bevond, zou men verwachten dat uw ouders goed op de hoogte waren van de activiteiten die werden uitgeoefend in en rond de madrassa. Temeer daar u verklaart dat alle dorpingen op de hoogte waren van wat er gebeurde in uw madrassa (CGVS p. 19). Het is onbegrijpelijk dat uw ouders zich volledig in het ongewisse bevonden over de taliban in de madrassa. U verklaart hierbij dat de leerlingen niet alles uitleggen aan hun ouders (CGVS p. 19). Dit is echter geen toereikende verklaring voor de algehele onwetendheid van uw ouders, gezien de populariteit en de nabijheid van de madrassa. Het had vrijwel onmogelijk geweest dat uw ouders niet op de hoogte waren van wat er zich afspeelde in de madrassa. Zeker daar u stelt dat u niets voor hen verborgen hield (CGVS p. 20). Nochtans zouden uw ouders volgens uw verklaringen verbaasd zijn geweest toen u hen vertelde over wat er zich afspeelde in de madrassa (CGVS p. 16,19,20). Gelet op het bovenstaande is dit echter ongeloofwaardig. Indien u werkelijk naar een taliban madrassa ging en de taliban bijstond, is het gelet op voorgaande niet aannemelijk dat uw ouders hiervan niet op de hoogte waren. De door u omschreven onwetendheid van uw ouders doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangenomen dat uw ouders op de hoogte waren van wat er gaande was in deze madrassa, dringt de vraag zich op om welke reden uw ouders u daar in de eerste plaats naartoe zouden sturen. Uw vader was immers zelf werkzaam als bewakingsagent voor buitenlandse troepen (CGVS p. 9,10,22). Hij zei zelf dat de Engelstaligen 'goede personen' waren (CGVS p. 22). Ook uw moeder was allesbehalve opgezet met wat u werd aangeleerd in de madrassa (CGVS p. 16,19,20,21). Dat uw ouders, met duidelijke pro-overheid sympathieën, u naar een gekende taliban madrassa zouden sturen is onlogisch. In geen enkele omstandigheid houden uw verklaringen omtrent uw ouders en de madrassa steek. Enerzijds is het onmogelijk dat ze niet op de hoogte waren van uw activiteiten in de desbetreffende madrassa. Anderzijds is het contradictorisch dat zij hun zoon willende en wetende naar een madrassa van de taliban zouden hebben gestuurd gezien hun eigen ideologische overtuiging. Deze paradoxale patstelling is maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Verder zijn de verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in overeenstemming met wat u zei tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat men in de madrassa één maand voor uw vertrek plots begon te preken over de jihad. Eén maand lang zouden ze u hebben onderricht over de jihad (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde u een ander verhaal. U zei immers dat er sinds het begin al over de jihad werd gepredikt door de taliban. Daarnaast zou u zes maanden lang hebben getraind met wapens (CGVS p. 14,15,16,18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelt u dat u nooit 'één maand' zou hebben gezegd, het zou een vergissing van de tolk zijn geweest (CGVS p. 24). Gezien uw verklaringen afgelegd op de DVZ bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud opnieuw aan u werden voorgelezen door de dossierbehandelaar van de DVZ en u deze ondertekende voor akkoord, lijkt een zulke fout weinig waarschijnlijk. Daarbij betreffen de tegenstrijdigheden meer dan een loutere chronologische mistelling. U stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat uw leerkracht 'plots begon in de madrassa te preken over de jihad' (zie vragenlijst DVZ). Deze plotse jihadpreken verschillen grondig van uw latere verklaringen waarin u stelt dat

er sinds uw prille jeugd al over de jihad werd gepredikt in de madrassa. Het heeft er dan ook alle schijn van dat het hier niet gaat om een loutere vertaalfout. U slaagt er gewoonweg niet in om uw asielrelaas op eenduidige wijze te vertellen. Dit doet sterk vermoeden dat uw asielrelaas verzonnen is en bijgevolg niet de waarheid betreft.

Er kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vader. Zo verklaart u dat uw vader werkzaam was als bewaker voor 'Engelstalige troepen' (CGVS p. 9,10,16,22). U kan echter geen enkele concrete informatie geven omtrent de werkzaamheden van uw vader. Zo kan u niet eens zeggen waar uw vader juist was tewerkgesteld. U weet enkel dat het ergens in Puli Khumri was, hetgeen allesbehalve specifiek is (CGVS p. 9). Verder heeft u geen idee welke nationaliteit deze 'Engelstalige troepen' juist hadden (CGVS p. 9). Van wanneer uw vader voor deze personen begon te werken, heeft u evenmin weet (CGVS p. 9). U weet niet hoeveel uw vader verdiende, kan niet zeggen wie zijn baas was en weet vrijwel niets over zijn collega's (CGVS p. 10). Gevraagd naar de exacte activiteiten van uw vader stelt u op uitermate oppervlakkige wijze dat 'hij daar stond en zorgde dat niemand iets stal', hetgeen elke doorleving ontbreekt (CGVS p. 9). U zou ook nooit hebben gepraat met uw vader over zijn werkzaamheden (CGVS p. 10). Uw gebrek aan kennis omtrent de werkzaamheden van uw vader komt ongerijmd over. Men kan nochtans verwachten dat u als oudste zoon toch enige interesse zou tonen in de activiteiten van uw vader. Daarbij staat u tot op heden nog in contact met uw familie en kon u aldus gemakkelijk informatie inwinnen over zijn werkzaamheden (CGVS p. 8). Dat u naliel informatie te vergaren over dit essentieel deel van uw asielrelaas is niet overeenkomstig uw ingeroepen vrees. Deze lacunaire verklaringen kunnen op geen enkele manier overtuigen. Bijgevolg kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de bewering dat uw vader werkzaam was als bewaker voor 'Engelstalige troepen'. De foto die u in dit verband neerlegt op het CGVS slaagt er niet in om deze appreciatie om te buigen. Deze foto toont een man met een Kalasjnikov, maar vertelt ons niets over zijn precieze werkzaamheden of de redenen waarom deze man afgebeeld op de foto een Kalasjnikov draagt. Bovendien is het allesbehalve een uitgemaakte zaak dat de man op de foto uw vader betreft. De taskara van uw vader die u hierbij neerlegt kan geen zekerheid verschaffen dat het werkelijk uw vader is op deze foto. De bewijswaarde van zulk document is immers uiterst relatief. Er moet namelijk worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Tenslotte kan u ook bijzonder weinig vertellen over de zogezegde ontvoering van uw vader. U stelt dat de taliban plots te weten kwamen dat uw vader werkte voor buitenlanders en hem ontvoerden (CGVS p. 16,22,23). Op de eerste plaatst stelt zich de vraag hoe de taliban konden weten dat hij als bewaker werkzaam was. Uw vader kon zijn werkzaamheden immers steeds verborgen houden (CGVS p. 22). U stelt hierbij dat hij die avond in uniform naar huis kwam, terwijl hij normaliter in burgerkledij terugkeert. Hij spoedde zich naar huis om uw problemen op te lossen waardoor hij klaarblijkelijk geen tijd had om zich om te kleden (CGVS p. 22). Dit zou echter getuigen van bijzonder roekeloos gedrag in hoofde van uw vader. U verklaart namelijk dat de taliban alom aanwezig waren in uw dorp (CGVS p. 18). Uw vader zou aldus een groot risico nemen indien hij klakkeloos in uniform zou terugkeren naar huis. De spoedeisendheid van de situatie niettegenstaande, had het een kleine moeite geweest om zich om te kleden vooraleer hij terugkeerde naar huis. Door echter in uniform terug te keren, bracht uw vader zijn eigen ondergang teweeg. Aan zulks onvoorzichtig gedrag dat elke vorm van zelfbehoud ontbreekt, kan geen geloof worden gehecht. U slaagt er ook niet in om details te geven over de ontvoering zelf. Zo heeft u geen idee met hoeveel de taliban waren toen ze uw vader kwamen halen (CGVS p. 22). U heeft ook niet gehoord wat de taliban zeiden tegen uw vader (CGVS p. 22). Dit is opmerkelijk, want u bevond zich gewoon in de kamer ernaast (CGVS p. 22). Gezien het gemiddelde Afghaanse huis in een eenvoudig dorp uit niet veel meer dan modder is opgebouwd, zou men toch verwachten dat u iets van de ontvoering had gemerkt. Het tegendeel is echter waar, u had zelfs niet gehoord dat uw vader werd ontvoerd (CGVS p. 22). U heeft ook geen weet van hoe uw vader om het leven kwam (CGVS p. 23). Indien uw vader werkelijk werd gedood door de taliban zou u toch op de hoogte zijn van wat er juist was gebeurd. Temeer daar u nog steeds in contact staat met uw familie en hen hierover kon bevragen. Nogmaals kan u op een essentieel deel van uw asielrelaas geen antwoord bieden, hetgeen een negatieve impact heeft op de geloofwaardigheid van wat u verklaart.

De vele tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3

Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De overige documenten die u neerlegt, met name uw taskara, een eigendomsakte en een briefomslag, slagen er evenmin in om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uw identiteit en herkomst wordt heden immers niet in vraag gesteld.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 7 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de

mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; *RvV 5 mei 2021*, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security* van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel als volgt aan:

“Verzoeker wenst voorafgaand te benadrukken dat alle bij dit verzoekschrift geciteerde bronnen publiekelijke, op het internet vrij te raadplegen bronnen zijn van nationale of internationale (asiel)organisaties. Verzoeker verwijst naar het nieuwsbericht van Uw Raad van 18 februari 2022 over de overeenkomst tussen de DVZ, het CGVS, de Orde van Franstalige en Duitstalige Balies en de Orde van Vlaamse Balies die stelt dat van deze bronnen geen papieren kopie toegevoegd moet worden en dat een link naar de elektronische versie op een publiekelijk toegankelijke website volstaat.

Verzoekende partij is zich bewust van het uitzonderlijk lange verzoekschrift, onder meer door het zeer uitgebreid citeren van verschillende bronnen, waartoe het zich genoodzaakt zag gezien het gebrekkig onderzoek dat verwerende partij naar de huidige stand van zaken in Afghanistan heeft gevoerd.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Gezien de onderzoeksplicht die op verwerende partij rust naar de situatie in het land van herkomst en het ernstige gebrek hieraan, meent verzoeker dat er geen andere optie bestond dan deze gedetailleerde informatie zelf aan te reiken aan Uw Raad.”

Verzoeker wijst er vervolgens op dat er sprake is van een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan en licht dit omstandig toe.

Hierna gaat verzoeker als volgt in op "het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering":

"Ten tweede meent verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt zijn land van oorsprong te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht.

Verder meent verzoeker dat verwerende partij met de bestreden beslissing niet alleen artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet schendt, volgens hetwelk het tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (ni. de (gevolgen van de) machtsovername door de Taliban) in samenwerking met de verzoeker dient te beoordelen, maar ook artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, omdat het diens beslissing geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Zoals in het arrest 270.813 van Uw Raad van 31 maart 2022 wordt benadrukt, kan beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist deze tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden. Volgens Uw Raad moet verzoeker in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een de facto-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatsvinden.

Verzoeker meent dat het, op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie, wel degelijk mogelijk was om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, op basis van het feit dat hij in geval van terugkeer als 'verwesterd' beschouwd dreigt te worden.

Hierbij is het van belang op te merken dat verzoeker maar 16 jaar oud (of zelfs misschien jonger) was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij nog geen 17 jaar oud toen hij als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen. Ondertussen is verzoeker 19 jaar oud, is hij ongeveer drie/drie en half jaar weg uit Afghanistan en verblijft hij al meer dan 2 jaar in België.

Omwille van zijn verblijf in Europa, kan er in zijn hoofde dan ook sprake zijn van een (toegeschreven) vorm van 'verwestering'.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de 'Westerse' cultuur zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om te aarden in het Afghanistan van vandaag, dat ondertussen volledig onder het bewind van de Taliban is gekomen, maar zal ook bepaalde risico's inhouden in geval van terugkeer om door de lokale, Afghaanse gemeenschap en de Taliban, als de facto-regering, als 'verwesterd' beschouwd te worden.

Personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, lopen namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een toegeschreven perceptie van 'verwesterd' te zijn.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of verzoeker zichzelf 'verwesterd' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban zal gepercipieerd worden na jarenlang weg te blijven uit Afghanistan en een jarenlang verblijf in Europa."

Verzoeker geeft vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het begrip "verwestering" in de Afghaanse context en past dit dan als volgt toe op zijn eigen situatie:

"In het geval van verzoeker moet in dit verband opgemerkt worden dat hij ongeveer drie jaar geleden zijn land van herkomst verlaten heeft als minderjarige en sedert twee jaar in België, een Europees, Westers land woont. Hoewel hij ondertussen meerderjarig geworden is, heeft verzoeker een cruciale période in zijn ontwikkeling in België doorgebracht als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange période in België, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als 'verwesterd', zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

In raadpleging met zijn raadvrouw, gevraagd naar zijn angst om terug te keren en naar het feit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had aangegeven bang te zijn om gestraft te worden omdat hij was gevlucht en naar de ongelovigen was gegaan (CGVS, p.25), voegt hij eraan toe dat de mensen geschokt zouden zijn door zijn veranderde gewoonten en zijn "veranderde gezicht". Hij vermeldt in de eerste plaats

het feit dat hij hier – vooral op school – in contact is met meisjes, dat zij soms samen uitgaan (jongens en meisjes), dat hij een jaar lang een relatie heeft gehad met een meisje met wie hij seksuele betrekkingen heeft gehad, dat hij gewend is geraakt aan het kijken naar meisjes en dat hij niet overweegt niet meer naar hen te kunnen kijken omdat "hij op meisjes valt en geen meisje voorbij kan lopen zonder haar een blik te gunnen". Hij legt ook uit dat hij naar muziek luistert en soms alcohol drinkt en dat hij van deze levensstijl geniet. Het is vermeldenswaard dat verzoeker naar het kantoor van zijn raadvrouw komt met een pet op, een wijde jean, een hanger met de Afghaanse vlag en oordopjes (oreillettes). Verzoekster vertoont dus zeer duidelijke tekenen van "verwestering".

Wat er ook van zij, wenst verzoeker te herhalen dat het hierbij niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zich 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet bovendien rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden. Reeds voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico om gepercipieerd te worden als 'verwesterd' in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw beoordeeld worden. De Taliban controleert sinds de overname van de macht het hele Afghaanse grondgebied. Bij gevolg is het risico op toegeschreven verwestering sterk toegenomen ondér dit Talibanbewind (zie infra).

Dit geldt des te meer voor Afghanen afkomstig van rurale gebieden en niet van een stad, zoals verzoeker in casu -het CGVS betwist inderdaad niet de afkomst van verzoeker uit het dorp Mulayano gelegen in het district Puli Khumri-, waarvan men redelijkerwijze kan aannemen dat men er nog minder gewend is aan een liberale, 'Westerse' levensstijl zoals verzoeker die heeft aangeleerd. Er kan vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van een lokale afdeling van de Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve sharieregels."

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op de risico's voor personen die als verwesterd beschouwd worden en hekelt hij als volgt het ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband:

"Hoewel er redelijkerwijs vermoed kan worden dat Afghanen die uit het Westen terugkeren vandaag de dag nog steeds het risico lopen op vervolging door bedreiging, foltering, afpersing, ontvoering of moord omwille van het feit dat ze als 'verwesterd' beschouwd worden (zie supra), stelt verzoeker vast dat verwerende partij bij diens beoordeling op geen enkele wijze onderzocht heeft of verzoeker in geval van terugkeer, riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, noch wat de reële risico's zijn die hieraan verbonden zijn.

Nochans had verzoeker, die voor de machtsovername gehoord is geweest, verklaard toen hem de vraag gesteld werd wat met hem zou gebeuren in geval van terugkeer: "(...) CGVS, p.25)

Er werd hem toen geen verdere vragen gesteld naar wat hij daarmee meende.

Artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet legt nochtans de verplichting op om het onderzoek op objectieve en individuele wijze te beoordelen en daarbij rekening te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt, alsook de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (in casu een gepercipieerde 'verwestering), de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen.

Verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of verzoeker bij een eventuele terugkeer riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, laat staan wat de risico's zijn die daaraan verbonden zijn, noch door verzoeker hierover te horen en te bevragen, noch door de landeninformatie met betrekking tot deze risico's te beoordelen. Het laat dit volledig buiten beschouwing in de bestreden beslissing.

Hoewel het in feite niet ondenkbaar is dat iedere persoon die terugkeert uit het Westen in Afghanistan het risico loopt op vervolging onder het huidige Talibanbeleid (zoals dat blijkt uit de bij dit verzoekschrift geciteerde landeninformatie), heeft verwerende partij evenmin enig onderzoek gevoerd naar het profiel van verzoeker om te beoordelen in welke mate er in zijn hoofde sprake is van elementen van 'verwestering'.

Nochtans stelt EUAA uitdrukkelijk dat de situatie van personen die als 'verwesterd' beschouwd worden, beoordeeld moet worden in het licht van de recente machtsovername door de Taliban, waarbij rekening gehouden moet worden met de individuele omstandigheden. Voorts moet volgens EUAA, bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker aan vervolging zal worden blootgesteld, rekening gehouden worden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, zoals het geslacht, gedragswijzigingen, regio van herkomst (zeker zoals in het geval van verzoeker, die van het platteland afkomstig), afkomst uit een conservatief milieu, leeftijd (voor kinderen

kan het moeilijk zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse sociale beperkingen en religieuze voorschriften), de zichtbaarheid van verzoeker, enz.:

"(...)"⁶⁴ (Eigen onderlijning)

Uit het eerder geciteerde arrest van Uw Raad blijkt nochtans dat zowel het profiel, als de objectieve landeninformatie en de elementen die wijzen op een mate van 'verwestering' een grondig individueel onderzoek door het CG VS vereisen, waarbij het aangewezen is om verzoeker te horen om te onderzoeken of er mogelijks elementen zijn die kunnen wijzen op 'verwestering', quod non in casu:

"(...)"⁶⁵ (Eigen onderlijning)

In het arrest met arrestnummer 270.813 van 31 maart 2022, komt Uw Raad eveneens tot de conclusie dat het verzoek om internationale bescherming vanuit het oogpunt van de huidige, gewijzigde situatie in Afghanistan en de bijgebrachte landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland moet beoordeeld worden. Uw Raad stelde vast dat verwerende partij heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren of dit element ten gevolge van de gewijzigde context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt:

"(...)" (Eigen onderlijning)

In casu is verzoeker niet gehoord geweest over deze elementen in het licht van de gewijzigde situatie.

Verzoeker meent bovendien dat uit de hierboven bijgevoegde informatie duidelijk afgeleid kan worden dat er daadwerkelijk voldoende redenen zijn om aan te nemen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vervolgingsvrees in geval van terugkeer en dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie.

Op basis van de eerder beschikbare landeninformatie omtrent de risico's voor (gepercipieerd) 'verwesterde' personen en de behandeling van dergelijke personen door de Taliban, zoals uitgebreid gedocumenteerd, zijn er gegronde redenen om te vermoeden dat personen die 'verwesterd' zijn of als 'verwesterd' beschouwd worden, ook onder het huidige Talibanbewind nog steeds een ernstig risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen."

Vervolgens wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de machtsovername door de taliban aan de basis ligt van de huidige situatie. Over zijn individuele situatie vóór zijn vertrek uit Afghanistan stelt verzoeker het volgende:

"Om de nood aan bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet op verzoeker toe te passen, met name om te beoordelen of hij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in een zijn élémentaire levensbehoeften zal kunnen voorzien, is naast de algemene situatie, ook zijn individueel profiel en zijn situatie vóór zijn vertrek uit Afghanistan van belang.

In dat verband dient is het van belang vast te stellen dat verzoeker uit ruraal, plattelandsgebied afkomstig is, gelegen in de provincie Baghlan.

Ook met de bovenstaande vaststellingen in verband met het profiel van verzoeker als jonge Afghaan die zonder enige familiale begeleiding op minderjarige leeftijd naar Europa is gevluht en het risico dat hij loopt in geval van terugkeer op basis van een 'verwesterd' profiel, dient rekening gehouden te worden bij deze beoordeling."

Ten slotte gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent dat de conclusie van de Raad in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 ook op zijn situatie van toepassing is. Vervolgens citeert hij uit dit arrest en benadrukt hij nogmaals dat hij uit de provincie Baghlan afkomstig is, wat "als dusdanig niet betwist werd door verwerende partij in de bestreden beslissing", en dat de conclusie van de Raad in het voormelde arrest vandaag nog steeds relevant is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In haar nota houdende “*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” refereert verwerende partij aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022.

2.2.3. Op 27 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.2.4. Bij een op 3 maart 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van een getuigenis van de “*nbmv coordinatrice*” van het opvangcentrum waar hij als minderjarige verbleef, van een getuigenis van zijn huidige individuele begeleidster en haar identiteitskaart, van twee getuigenissen van zijn vrienden (stuk 1) en van een e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de vele tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden in zijn relaas maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht en de documenten die hij neerlegt er niet in slagen om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, omdat (B) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem misschien zouden willen bestraffen of ontvoeren omdat hij stopte met zijn werkzaamheden voor hen. Verder verklaart verzoeker dat zijn vader werd ontvoerd en gedood door de taliban nadat zij hadden ontdekt dat hij werkzaam was als bewaker voor buitenlandse strijdkrachten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) de vele tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden in zijn relaas maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht, nu (i) zijn verklaringen over zijn rekrutering door de taliban weinig steek houden, (ii) zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in overeenstemming zijn met wat hij zei tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en (iii) er ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn vader daar (a) hij geen enkele concrete informatie kan geven over diens werkzaamheden, de foto die hij in dit verband neerlegt er niet in slaagt om deze appreciatie om te buigen en de *taskara* van zijn vader die hij hierbij neerlegt geen zekerheid kan verschaffen dat het werkelijk zijn vader is op deze foto en (b) hij ook bijzonder weinig kan vertellen over de zogezegde ontvoering van zijn vader en omdat (B) de overige documenten die hij neerlegt er evenmin in slagen om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. De adjunct-commissaris beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent uw rekrutering door de taliban weinig steek houden. Zo verklaart u dat u maar liefst zes maanden lang oefende met geweren en wapens vervoerde voor de taliban (CGVS p. 14,15,16,18). Uw ouders hadden klaarblijkelijk geen enkel idee van uw activiteiten voor de taliban (CGVS p. 15,16,19,20). Nochtans was deze madrassa direct verbonden aan de taliban, beweert u. Volgens u was de leider van deze madrassa een groot leider van de taliban (CGVS p. 16,17). Er werd in deze madrassa ook voortdurend gepredikt door de taliban over de jihad tegen de overheid (CGVS p. 16,17). Deze madrassa lag ook gewoon in uw eigen dorp Mulayano, twintig minuten verwijderd van uw dorp (CGVS p. 17,18). Bovendien was deze madrassa druk bezocht, zo studeerden er maar liefst 100 leerlingen (CGVS p. 18). Uw activiteiten voor de taliban waren evenmin discreet te noemen. Zo werden de schietoefeningen gewoonweg buiten de madrassa gehouden (CGVS p. 14,15,18). Het luide geknal van geweerschoten komende van de madrassa zou toch redelijkerwijze de aandacht

trekken, temeer daar de madrassa op een steenworp van uw eigen woning zou liggen. Ook zou u met maar liefst 20 andere leerlingen wapens hebben vervoerd naar verscheidene dorpen én het naburige Arab Tapa, gevestigd in de regio van Mulayano (CGVS p. 11,15,18). Aangezien er nauwe banden worden onderhouden in Afghaanse gemeenschappen en de madrassa zich vrijwel naast uw dorp bevond, zou men verwachten dat uw ouders goed op de hoogte waren van de activiteiten die werden uitgeoefend in en rond de madrassa. Temeer daar u verklaart dat alle dorpelingen op de hoogte waren van wat er gebeurde in uw madrassa (CGVS p. 19). Het is onbegrijpelijk dat uw ouders zich volledig in het ongewisse bevonden over de taliban in de madrassa. U verklaart hierbij dat de leerlingen niet alles uitleggen aan hun ouders (CGVS p. 19). Dit is echter geen toereikende verklaring voor de algehele onwetendheid van uw ouders, gezien de populariteit en de nabijheid van de madrassa. Het had vrijwel onmogelijk geweest dat uw ouders niet op de hoogte waren van wat er zich afspeelde in de madrassa. Zeker daar u stelt dat u niets voor hen verborgen hield (CGVS p. 20). Nochtans zouden uw ouders volgens uw verklaringen verbaasd zijn geweest toen u hen vertelde over wat er zich afspeelde in de madrassa (CGVS p. 16,19,20). Gelet op het bovenstaande is dit echter ongeloofwaardig. Indien u werkelijk naar een taliban madrassa ging en de taliban bijstond, is het gelet op voorgaande niet aannemelijk dat uw ouders hiervan niet op de hoogte waren. De door u omschreven onwetendheid van uw ouders doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangenomen dat uw ouders op de hoogte waren van wat er gaande was in deze madrassa, dringt de vraag zich op om welke reden uw ouders u daar in de eerste plaats naartoe zouden sturen. Uw vader was immers zelf werkzaam als bewakingsagent voor buitenlandse troepen (CGVS p. 9,10,22). Hij zei zelf dat de Engelstaligen 'goede personen' waren (CGVS p. 22). Ook uw moeder was allesbehalve opgezet met wat u werd aangeleerd in de madrassa (CGVS p. 16,19,20,21). Dat uw ouders, met duidelijke pro-overheid sympathieën, u naar een gekende taliban madrassa zouden sturen is onlogisch. In geen enkele omstandigheid houden uw verklaringen omtrent uw ouders en de madrassa steek. Enerzijds is het onmogelijk dat ze niet op de hoogte waren van uw activiteiten in de desbetreffende madrassa. Anderzijds is het contradictorisch dat zij hun zoon willende en wetende naar een madrassa van de taliban zouden hebben gestuurd gezien hun eigen ideologische overtuiging. Deze paradoxale patstelling is maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Verder zijn de verklaringen die u aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet in overeenstemming met wat u zei tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat men in de madrassa één maand voor uw vertrek plots begon te preken over de jihad. Eén maand lang zouden ze u hebben onderricht over de jihad (zie DVZ, vragenlijst CGVS). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde u een ander verhaal. U zei immers dat er sinds het begin al over de jihad werd gepredikt door de taliban. Daarnaast zou u zes maanden lang hebben getraind met wapens (CGVS p. 14,15,16,18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelt u dat u nooit 'één maand' zou hebben gezegd, het zou een vergissing van de tolk zijn geweest (CGVS p. 24). Gezien uw verklaringen afgelegd op de DVZ bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud opnieuw aan u werden voorgelezen door de dossierbehandelaar van de DVZ en u deze ondertekende voor akkoord, lijkt een zulke fout weinig waarschijnlijk. Daarbij betreffen de tegenstrijdigheden meer dan een loutere chronologische mistelling. U stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat uw leerkracht 'plots begon in de madrassa te preken over de jihad' (zie vragenlijst DVZ). Deze plotse jihadpreken verschillen grondig van uw latere verklaringen waarin u stelt dat er sinds uw prille jeugd al over de jihad werd gepredikt in de madrassa. Het heeft er dan ook alle schijn van dat het hier niet gaat om een loutere vertaalfout. U slaagt er gewoonweg niet in om uw asielrelaas op eenduidige wijze te vertellen. Dit doet sterk vermoeden dat uw asielrelaas verzonnen is en bijgevolg niet de waarheid betreft.

Er kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vader. Zo verklaart u dat uw vader werkzaam was als bewaker voor 'Engelstalige troepen' (CGVS p. 9,10,16,22). U kan echter geen enkele concrete informatie geven omtrent de werkzaamheden van uw vader. Zo kan u niet eens zeggen waar uw vader juist was tewerkgesteld. U weet enkel dat het ergens in Puli Khumri was, hetgeen allesbehalve specifiek is (CGVS p. 9). Verder heeft u geen idee welke nationaliteit deze 'Engelstalige troepen' juist hadden (CGVS p. 9). Van wanneer uw vader voor deze personen begon te werken, heeft u evenmin weet (CGVS p. 9). U weet niet hoeveel uw vader verdiende, kan niet zeggen wie zijn baas was en weet vrijwel niets over zijn collega's (CGVS p. 10). Gevraagd naar de exacte activiteiten van uw vader stelt u op uitermate oppervlakkige wijze dat 'hij daar stond en zorgde dat niemand iets stal', hetgeen elke doorleving ontbreekt (CGVS p. 9). U zou ook nooit hebben gepraat met uw vader over zijn werkzaamheden (CGVS p. 10). Uw gebrek aan kennis omtrent de werkzaamheden van uw vader komt ongerijmd over. Men kan nochtans verwachten dat u als oudste zoon toch enige interesse zou tonen in de activiteiten van uw vader. Daarbij staat u tot op heden nog in contact met uw familie en kon u aldus gemakkelijk informatie inwinnen over zijn werkzaamheden (CGVS p. 8). Dat u naliet informatie te vergaren over dit essentieel deel van uw asielrelaas is niet overeenkomstig uw ingeroepen vrees. Deze lacunaire

verklaringen kunnen op geen enkele manier overtuigen. Bijgevolg kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de bewering dat uw vader werkzaam was als bewaker voor 'Engelstalige troepen'. De foto die u in dit verband neerlegt op het CGVS slaagt er niet in om deze appreciatie om te buigen. Deze foto toont een man met een Kalasnikov, maar vertelt ons niets over zijn precieze werkzaamheden of de redenen waarom deze man afgebeeld op de foto een Kalasnikov draagt. Bovendien is het allesbehalve een uitgemaakte zaak dat de man op de foto uw vader betreft. De taskara van uw vader die u hierbij neerlegt kan geen zekerheid verschaffen dat het werkelijk uw vader is op deze foto. De bewijswaarde van zulk document is immers uiterst relatief. Er moet namelijk worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Tenslotte kan u ook bijzonder weinig vertellen over de zogezegde ontvoering van uw vader. U stelt dat de taliban plots te weten kwamen dat uw vader werkte voor buitenlanders en hem ontvoerden (CGVS p. 16,22,23). Op de eerste plaatst stelt zich de vraag hoe de taliban konden weten dat hij als bewaker werkzaam was. Uw vader kon zijn werkzaamheden immers steeds verborgen houden (CGVS p. 22). U stelt hierbij dat hij die avond in uniform naar huis kwam, terwijl hij normaliter in burgerkledij terugkeert. Hij spoedde zich naar huis om uw problemen op te lossen waardoor hij klaarblijkelijk geen tijd had om zich om te kleden (CGVS p. 22). Dit zou echter getuigen van bijzonder roekeloos gedrag in hoofde van uw vader. U verklaart namelijk dat de taliban alom aanwezig waren in uw dorp (CGVS p. 18). Uw vader zou aldus een groot risico nemen indien hij klakkeloos in uniform zou terugkeren naar huis. De spoedeisendheid van de situatie niettegenstaande, had het een kleine moeite geweest om zich om te kleden vooraleer hij terugkeerde naar huis. Door echter in uniform terug te keren, bracht uw vader zijn eigen ondergang teweeg. Aan zulks onvoorzichtig gedrag dat elke vorm van zelfbehoud ontbreekt, kan geen geloof worden gehecht. U slaagt er ook niet in om details te geven over de ontvoering zelf. Zo heeft u geen idee met hoeveel de taliban waren toen ze uw vader kwamen halen (CGVS p. 22). U heeft ook niet gehoord wat de taliban zeiden tegen uw vader (CGVS p. 22). Dit is opmerkelijk, want u bevond zich gewoon in de kamer ernaast (CGVS p. 22). Gezien het gemiddelde Afghaanse huis in een eenvoudig dorp uit niet veel meer dan modder is opgebouwd, zou men toch verwachten dat u iets van de ontvoering had gemerkt. Het tegendeel is echter waar, u had zelfs niet gehoord dat uw vader werd ontvoerd (CGVS p. 22). U heeft ook geen weet van hoe uw vader om het leven kwam (CGVS p. 23). Indien uw vader werkelijk werd gedood door de taliban zou u toch op de hoogte zijn van wat er juist was gebeurd. Temeer daar u nog steeds in contact staat met uw familie en hen hierover kon bevragen. Nogmaals kan u op een essentieel deel van uw asielrelaas geen antwoord bieden, hetgeen een negatieve impact heeft op de geloofwaardigheid van wat u verklaart.

De vele tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De overige documenten die u neerlegt, met name uw taskara, een eigendomsakte en een briefomslag, slagen er evenmin in om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uw identiteit en herkomst wordt heden immers niet in vraag gesteld."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in zijn verzoekschrift louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en vrees, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden bestraft of ontvoerd.

Voorts verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en hekelt hij dat de adjunct-commissaris niet heeft onderzocht of hij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, noch wat de reële risico's zijn die hieraan verbonden zijn. Hij wijst erop dat hij gedurende het persoonlijk onderhoud – dat vóór de machtsovername door de taliban plaatsvond – verklaarde dat hij “naar de ongelovigen ging” en hekelt dat er hem toen geen verdere vragen werden gesteld over wat hij daarmee bedoelde en dat hij nadien, in het licht van de gewijzigde situatie, ook niet meer gehoord is geweest over deze elementen. Verzoeker meent dat het op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie in ieder geval wel degelijk mogelijk was om in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève vast te stellen, op basis van het feit dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als ‘verwesterd’ beschouwd dreigt te worden.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. De *protection officer* heeft verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn verklaringen, waarop verzoeker “(n)ee, ik heb geen problemen, als u nog vragen heeft mag dat” antwoordde (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Verzoeker had op dat moment de kans om een verdere toelichting te geven bij zijn verklaring dat hij “naar de ongelovigen ging”, doch heeft hiervan geen gebruik gemaakt. De Raad wijst er verder op dat – zoals in het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 wordt gesteld – de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich inderdaad niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Verzoeker moet in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering inderdaad de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen, relevante elementen aan te brengen, zodat de adjunct-commissaris een beoordeling kan maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming. De adjunct-commissaris heeft wat dit betreft in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid had om dergelijke elementen over te maken aan het CGVS. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om dergelijke elementen aan het CGVS over te maken. Indien de machtsovername van de taliban tot gevolg had dat verzoekers individuele situatie dermate gewijzigd is waardoor hij een nood aan internationale bescherming heeft, kon er inderdaad redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij, overeenkomstig de voornoemde bepalingen, zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou hebben overgemaakt aan het CGVS. Nu verzoeker heeft nagelaten om dergelijke concrete elementen aan te brengen, kon de adjunct-commissaris er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban aan de macht zijn gekomen geen concrete impact had op zijn persoonlijke situatie. Een schending van artikel 48/6, §§ 1 en 5, van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift of het neerleggen van een aanvullende nota ook de mogelijkheid heeft om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of nieuwe elementen kenbaar te maken. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn verblijf in Europa en zijn verklaring dat hij “naar de ongelovigen ging” verder uit te werken. Ook in zijn aanvullende nota gaat verzoeker uitgebreid in op zijn verwesterd profiel.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na

de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker voert aan dat hij vijftien- of zestien jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij nog geen zeventien jaar oud was toen hij in België is aangekomen. Hij wijst er op dat hij ten tijde van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad negentien jaar oud was, ongeveer drie of drie en een half jaar weg was uit Afghanistan en al meer dan twee jaar in België verbleef. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels drie en een half jaar in België niet kan

worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt verder vast dat, ondanks het feit dat verzoeker op vijftien- of zestienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, aangenomen kan worden dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds 31 januari 2021 meerderjarig is (adm. doss., stuk 8, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 4), spreekt Pashtou en Dari (*ibid.*, 'verklaring betreffende procedure') en kan Pashtou lezen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (bijna zeventien jaar oud) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 8), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog over een netwerk beschikt.

Verzoeker stelt voorts in zijn verzoekschrift dat hij in raadpleging met zijn raadvrouw – waarbij zij hem vroeg naar zijn angst om terug te keren en naar het feit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had aangegeven bang te zijn om gestraft te worden omdat hij is gevlucht en naar de ongelovigen is gegaan – toevoegde dat de mensen in Afghanistan geschokt zouden zijn door zijn veranderde gewoonten en zijn veranderde “*gezicht*”. Hij zou daar meer concreet hebben aangegeven dat (i) hij in België (vooral op school) in contact is met meisjes, dat (ii) zij (jongens en meisjes) soms samen uitgaan, dat (iii) hij een jaar lang een relatie heeft gehad met een meisje met wie hij seksuele betrekkingen heeft gehad, dat (iv) hij gewend is geraakt aan het kijken naar meisjes en niet overweegt niet meer naar hen te zullen kijken omdat hij op meisjes valt en geen meisje voorbij kan lopen zonder haar een blik te gunnen en dat (v) hij naar muziek luistert, soms alcohol drinkt en van deze levensstijl geniet. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat al deze loutere beweringen te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. In het verzoekschrift vermeldt verzoeker voorts dat hij naar het kantoor van zijn raadvrouw is gekomen met een pet op, een wijde jeans, een hanger met de Afghaanse vlag en oordopjes en dat hij dus zeer duidelijk tekenen van verwestering vertoont. De Raad wijst er echter op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota een getuigenis van de “*nbnv coordinatrice*” van het opvangcentrum waar hij als minderjarige verbleef, alsook een getuigenis van zijn huidige individuele begeleidster en twee getuigenissen van zijn vrienden (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Uit deze getuigenissen blijkt dat verzoeker zich wenst te integreren, hier een netwerk heeft en goed Frans spreekt. Dit toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch deze elementen kunnen niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft. Evenmin blijkt hieruit dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt die niet te verenigen is met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk *Pashtou*. De identiteitskaart van zijn huidige individuele begeleidster die bij zijn aanvullende nota wordt gevoegd toont verder louter de identiteit van deze begeleidster aan.

Ook waar verzoeker in zijn aanvullende nota beweert dat hij zich de “*kernwaarde*” verdraagzaamheid heeft eigengemaakt, zoals ook andere westerse normen en waarden, “*die inmiddels deel uitmaken van zijn identiteit en persoonlijkheid, zodat niet kan worden verwacht dat hij hier afstand van neemt in geval van terugkeer naar Afghanistan*”, laat hij na dit summier betoog verder uit te werken of hiervan enige stavingstukken bij te brengen. Hij toont hiermee dan ook evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker voorts dat de manier waarop hij zich in België op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft in geen enkel geval hetzelfde zou zijn geweest als wanneer hij in Afghanistan zou zijn gebleven gedurende diezelfde jaren. Hij laat evenwel na dit summier betoog verder uit te werken en toont bijgevolg niet aan dat hij hierdoor de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden of daarvan wordt beticht, noch dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota aanvoert dat “*de verklaringen*” bovendien een getuigenis vormen van zijn vrijelijke en ongedwongen omgang met westerse niet-moslims (‘ongelovigen’) en vrouwen, “*wat diametraal ingaat tegen de ultraconservatieve moraal van niet enkel het Talibanregime, maar de Afghaanse samenleving in het algemeen*” die ook actueel de basis van de huidige regelgeving vormt die afgedwongen wordt op een steeds mensonterendere manier, concretiseert hij niet welke verklaringen hij bedoelt. Indien hij wijst op wat hij verklaard zou hebben tegen zijn raadvrouw gedurende een raadpleging of naar de bij deze aanvullende nota gevoegde getuigenissen, verwijst de Raad naar wat daarover hierboven werd gesteld.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota nog dat hij Belgische, westerse waarden en normen geïnternaliseerd heeft, doch hij toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit een ruraal gebied is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal gebied is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het repressieve beleid van de taliban en de door de taliban ingestelde reisrestricties, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Baghlan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het Westen heeft verbleven. Hij stelt dat hij Afghanistan verliet zonder Afghaans paspoort. Indien hij nu dient terug te reizen naar Afghanistan, zal dit volgens hem ofwel met een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel, ofwel met een *laissez-passer*, afgeleverd door diezelfde ambassade in Brussel of de Belgische overheid. Hij stelt dat dit hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. Indien hij met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen, zo stelt hij. Bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul

is het volgens hem eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om zijn herkomst te achterhalen. Indien hij over land zou reizen voor een deel van zijn reis, kunnen de stempels in zijn paspoort of *laissez-passer* volgens hem roet in het eten strooien en dreigt hij bij *checkpoints* aan een controle onderworpen te worden. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven, alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tevens een uitgebreide kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift en aanvullende nota doorspekt zijn met landeninformatie, doet hierover niet anders denken. De bij zijn aanvullende nota gevoegde e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen (aanvullende nota verzoeker, stuk 2) laat geen andere beoordeling toe. T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een *checkpoint* of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden. Dit ligt bijgevolg in lijn met de door het CGVS en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar drie en een half jaar in België is en zijn vormende jaren voor een groot deel in Afghanistan heeft gehad waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren

er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te benadrukken dat (i) hij afkomstig is uit ruraal, plattelandsgebied, gelegen in de provincie Baghlan, en dat (ii) er rekening dient te worden gehouden met zijn profiel als jonge Afghaan die zonder enige familiale begeleiding op minderjarige leeftijd naar Europa is gevlucht en met het risico dat hij loopt in geval van terugkeer op basis van een verwesterd profiel, toont verzoeker nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 27 februari 2023 neergelegde aanvullende nota). De kritiek die hij in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat niet. De Raad is er zich, zoals hierboven reeds gesteld, van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan herhaald worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet, zoals reeds hierboven werd aangehaald, echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat er nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus, zoals reeds gesteld, dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN